

M. Fethullah Gülen tarafından yazıldı.

Cuma, 08 Mayıs 2009 20:54 -

---

olmuş pek çok hadîs bize bunu anlatmakta ve ihtar etmektedir. İnsan ruhlar âleminden anne karnına, oradan dünya hayatına ve derken çocukluk, gençlik, orta yaşlılık ve ihtiyarlık devrelerini aşarak, kabre, berzah ve haşır âlemine, oradan da ebediyete intikal eden upuzun bir yolda sadece geçici bir kaç günlüğüne dünyaya uğramaktadır. Evet dünya, onun geçtiği menzillerden sadece biridir. Allah Rasûlü bir hadîs-i şeriflerinde bunu, 'bir ağaç altında gölgelenme' olarak tasvir eder. İnsan bir yolcudur ve gideceği bu uzun yolda biraz istirahat etmek gayesiyle, işte böyle bir ağacın gölgesinde biraz dinlenmek istemiştir. Yoksa bu dünya onun için dâimi kalınacak bir konak, bir menzil değildir. Aksine, kısa bir müddet misafir edileceği bir konaklama yeridir.

Asıl vatanımız, ruhlar âlemidir. Biz oradan ceset urbasını giyip dünyaya geldik. Burada ebedî hayatımızı şekillendirecek ve tekrar asıl vatanımıza döneceğiz. Dünyanın, bizim yanımızdaki kıymeti işte bu zâviyeden değerlendirilmelidir.

Mü'min denge insanıdır. Her mevzûda olduğu gibi bu mevzûda da ifrat ve tefritin öldürücü darbelerinden kendini korumasını bilmelidir. Dünyaya dünyada kalacağı müddet kadar, âhirete de yine orada kalacağı müddet kadar ehemmiyet verme, herhalde dengeyi bulmanın mihengi olacaktır. İşte bu muvâzeneyi Kur'ân bize şöyle talim etmektedir: 'Allah'ın (cc) sana verdiğinden (O'nun yolunda harcayarak) âhiret yurdunu gözet; ancak dünyadan da nasibini unutma.' (Kasas/77)

Rabbimiz bize neler vermiştir? Akıl, kalb, ruh, ceset, sıhhat, sağlık, gençlik ve daha binlerce nimet, bütün bunlar birer anapara ve sermâyedir. Ahiret de işte bunlarla satın alınacaktır.

Başka bir âyette bu husus şöyle ele alınır: 'Allah, (cc) müminlerden, mallarını ve canlarını onlara (verilecek) Cennet karşılığında satın almıştır.' (Tevbe/111)

Bu mevzûda fâni ve zâil emtiayı veren, insan oluyor, bâki ve lâyezal şeyleri bahşeden de Allah (cc). Böyle bir akid ve anlaşmadan ötürüdür ki, Kur'ân bize âhiret yurdunu araştırmamızı tavsiye eder. Evet, bizim perspektifimizde olması gereken ve bütün hareketlerimize mihrak nokta teşkil etmesi şart olan ancak âhireti kazanma cehd ve gayretidir. Çünkü orada ebedî kalacağız. Ve âhireti kazanma adına açılmış biricik zemin de dünyadır.

Ayette, dünyadan da nasibimizi unutmamamız tavsiye ediliyor. Ancak, buradaki eda ve ifade üslubu da yine esas gaye ve hedef olarak seçmemiz gereken tarafın âhiret yurdu olduğunu ihtar mahiyetindedir. Zira insan bütününü orada inkişaf edecektir. Dünya hayatı itibariyle onu, bir tohum ve çekirdeğe benzetecek olursak, âhiret itibariyle o, semaya doğru ser çeken ve ihtişamla esip duran bir ağaç gibidir. Evet, Cennette bütün duygular nâmütenahi inkişaf edecektir. Görme, tatma, zevk alma o denli inbisat edecektir ki bu, belki de binde binlere ulaşacaktır. Halbuki dünyada bu oran ancak binde bir-ikidir. Ayrıca mü'minler Cennetten, Cemalûllah'ı da seyredebileceklerdir. Ve O'nun cemalinin bir an görülmesi, binlerce sene Cennet hayatından daha lezzet vericidir. Öyleyse insan, her iki hayattan hangisini tercih etmesi gerektiğini bu ölçüyle değerlendirmelidir. Bir kul için kendi Hâlık'ını görme bahtıyarlığı, başka neye değiştirilebilir ki? Hele, Rabb'in rıza ve hoşnutluğunu kazanmak bir insan için hiçbir pâyve ve mansıpla değiştirilmeyecek kadar öyle büyük bir nimettir ki, Cennet bile bütün ihtişamıyla bu büyük nimetin yanında sönük kalır.

M. Fethullah Gülen tarafından yazıldı.

Cuma, 08 Mayıs 2009 20:54 -

Kur'ân-ı Kerim de bunu en büyük nimet ve lütûf olarak bildirmektedir. 'Rabbinin rızası ise en büyüktür.' (Tevbe/72). Hatta hadîste şöyle anlatılmaktadır: Allah (cc) müminleri Cennet'e, kafirleri Cehennem'e koyduktan sonra mü'min kullarına hitaben soracaktır: 'Kullarım benden razı mısınız?' Cevap verecekler: 'Bu kadar nimete mazhar kılınmışken nasıl olur da Sen'den razı olamayız?' Bunun üzerine Cenab-ı Hakk (cc) şöyle buyurur: 'Bundan böyle size daha büyük bir lütûfta bulunacağım: Sizden ebediyyen razı olacak ve size hiç gazaplanmayacağım..'

Hayat bu şekilde düzene konursa, dünya da ihmal edilmemiş olur. Çünkü bu durumda, dünya bizzat kendisi için değil, bizi âhirete götüren bir vasıta olması açısından sevilmiş, veya onunla ilgilenilmiş olacak ki, esasen böyle bir alâkanın hiçbir mahzuru da yoktur. Zaten hadîste de, bu ifâde edilmekte ve 'Dünya âhiretin tarlasıdır' denmektedir.

Meseleyi biraz daha ileriye götürerek şöyle de diyebiliriz: Ahirete ehil hâle gelme ancak dünya ile mümkündür. Zira bütün his, duygu ve lâtifelerimiz burada inkişaf ve inbisat etmektedir. Cenab-ı Hakk'ı (cc) görmeye de ancak bu şekilde ehil hâle gelebileceğiz...

İnsan dünyada iken, böyle bir mahiyetle hazır olmadığı için Cenab-ı Hakk'ı (cc) göremiyor. Çünkü henüz bu istidadı kazanmış değildir. Mes'elenin zaman, mekan ve diğer buudlarla bir alâkası yoktur. Allah (cc) bize daima şah damarımızdan daha yakındır. Lütûflarıyla başımızı okşamakta ve iradesiyle bizim işlerimize müdahale etmekte ve sonsuz kudretiyle tasarrufta bulunmaktadır. Tasavvufî bir eda ile söyleyecek olursak,

'Hakk'tan âyan bir nesne yok, gözsüzlere pinhân imiş.'

bir görmeme işi varsa, o bizdeki kusurdan dolayıdır. Bu kusuru giderme de Allah'ın (cc) elindedir. Orada, bu kusuru giderecek ve insanlar da O'nun Cemalini seyrederek asıl muradlarına ereceklerdir.

İşte, dünya böyle neticeleri meyve veren bir tarladır. Dünyadan ukbaya intikal edince, nurdan perdeler bir bir açılacak ve insan Rabbinin müşahede edecektir.

Dünya Cenab-ı Hakk'ın (cc) isimlerinin tecellisinden ibarettir. Bu manâda dünyanın hiçbir şeyini hor ve hakir göremeyiz. Çünkü hakiki 'hakaik-i eşya' Cenab-ı Hakk'ın (cc) isimlerinin cilvelenmesinden ibarettir. Mevlânâ'nın ifâdesiyle, olup biten her şey, bizler ve iradelerimiz, Hakk (cc) tarafından çok yüksek bir direğe asılmış bayrak gibidir. O bayrakta yazılar vardır ve o bayrak dalgalanmaktadır. Dalgalandıran da bizzat Ezel ve Ebed Sultanı Hz. Allah'tır (cc). Binaenaleyh, biz eşya ve hâdiselere tamamen Cenab-ı Hakk (cc)'ın tasarrufunda, esmâ ve sıfatlarının cilvelerinden ibâret bir bostan nazarıyla bakar, baktığımız her çiçekte, çiçek üzerinde her şebnemde, O'na ait güzellikleri seyrederek. Mevlâna, biraz da, başkalarına pek açık olmayan bir ifadeyle, bu hususu şöyle anlatır: Evliyanın ayağına zincir, beyinlerine pranga vuran şey, onları Hakk'a (cc) dilbeste eden, bağlayan ve onları derdest eden husus, Cenab-ı Hakk'ın (cc) bostanında gezip dolaşan ay yüzlülerin akislerinden ibarettir...

Vâhidiyet tecellisiyle Cenab-ı Hakk (cc), Kendi zatında, bir kısım güzellikleri meşher halinde önümüze sergilemiştir. Daha sonra ehadiyet sırları gereğince, bahşettiği hususi lütûflar sayesinde de, kâmet-i kıymetimize göre bir şeyler alma liyakatına ulaştırılmışızdır. Dolayısıyla,

M. Fethullah Gülen tarafından yazıldı.

Cuma, 08 Mayıs 2009 20:54 -

Cenab-ı Hakk'ın (cc) esas bostanı olan Vâhidiyet bağ ve bahçesinde tecelli eden o ay yüzlüler, görebildiğimiz şu âlemde bizim nazarımıza arz edilmiştir ve biz onlarda Cenab-ı Hakk'ın (cc) isimlerinin cilvesini görüyoruz. Vurulanlar, O'na vuruluyor, dilbeste olanlar yine O'na dilbeste oluyor; ve Mecnûn olup sahraya düşenler-Yunus'un dediği gibi-deryalarda mahinin, sahralarda âhunun diliyle hep O'nu çağırıp duruyorlar. Hz. Musa'nın asâsı gibi hep Hakk'ı (cc) gösteren işaretler, O'nun bostanında bizim ruh aynamıza akseden hakikatlardan ibarettir.

Burada, bu derin ve ince meselenin şerhini yapma niyetinde değildim. Dolaylı olarak girdiğimiz bu husustan arz etmek istediğimiz husus şudur: Dünya Cenab-ı Hakk'ın (cc) bir bostanıdır. Ve bu bostanda ay yüzlülerin akisleri bizim mirât-ı ruhumuza tecelli etmektedir. Durum böyle olunca, bizim dünya adına gördüğümüz şeyler de, değişik boyda O'ndan gelen tecellî dalgalarından ibarettir. Elbette meseleyi bir vahdet-i vücudçu ve bir vahdet-i mevcudçu gibi ele almıyoruz. Almıyoruz ama bir manâda İmam Rabbanînin; 'hakiki hakayık-ı eşya, Cenab-ı Hakk'ın (cc) isimlerinin cilvelenmesinden ibarettir,' sözüne de aynen iştirak ediyoruz.

Evet, biz dünyayı terk edemeyiz. Çünkü âhiret namına bulacağımız pek çok şeyi, dünya vasıtasıyla elde edeceğiz. Doğrudur, o bir erâcif ve pislik yığınidir; ancak nice hakikat cevherleri de o erâcifte saklıdır. Hani, Mahmud Gaznevî Hazretlerine ait Mesnevide bir kıssa anlatılır. Tabii ki bu ve benzeri kıssalar kıyas-ı temsîlî olarak nakledilmektedir. Esasen, Lafonten'den evvel Beydaba hayvanları hikmet diliyle konuşturmuş ve daha sonra bir çok İslâm alimi de bu usulü eserlerinde sıkça kullanmışlardır. Mevlâna da bunlar arasındadır. O, Gazneli Mahmud'la O'nun kapısının eşiğindeki bir köpeği konuşturur: Köpek durmadan sarayın önündeki mezbelelikte eşinip durmaktadır. Bazan hiç bir şey bulamamasına rağmen ertesi gün yine gelmekte ve yine akşama kadar orada eşinip durmakta. bir gün Sultan Mahmud bu köpeğe sorar: 'Günlerdir bu çöplükte eşinip duruyorsun; halbuki bir şey de bulamadın, bıkip usanmadın mı ki hâlâ, aramaya devam ediyorsun?' Köpek kendi diliyle cevap verir: 'Ben, bir gün bu çöplükte eşinirken bir kemik bulmuştum. İşte onun hatırına her gün buraya uğrar ve bir şeyler ararım. Belki bir gün yine bir kemik bulurum...'

İşte hakikat ehlince dünya böyle bir eracif yığınidir. Cenab-ı Hakk (cc) burada iyiyi kötüyle, güzeli çirkinle hallaç edip karıştırmıştır. Eşyanın çirkinlikleri doğrudan kendisine isnad edilmesin diye, araya sebepler perdesini koymuş ve zâhiren akla çirkin gibi görünen hususlar hep o perdelerin arkasında kalmıştır. Fakat bütün bunları yaratan yine Allah (cc)'tır. Orada da yine O'nun, sayısını bilemediğimiz isimleri tecelli etmektedir. (Esmâ-i İlâhî sonsuzdur onun için sayısını ancak Allah (cc) bilir. Bazı isimler vardır ki, onları Cenab-ı Hakk (cc) sadece kendi ilminde saklamış ve peygamberlerine, hatta mukarreb meleklerine dahi o isimleri talim etmemiştir.) İşte biz dünyanın bu yüzünde eşinirken, bulduğumuz hakikatlar adına, acaba daha bulabilir miyiz düşüncesiyle, başkasının çöplük gördüğü yerlerde dolaşılıyor ve yaptığımız işi de severek yapıyoruz.

Dünyanın bir diğer yüzü daha var ki, doğrusu, ondan biz de nefret ediyor ve kaçıyoruz. O da dünyanın kendine bakan yönüdür ki, fânidir, geçicidir, bir üzüm yedirse yüz tokat vurur. O'nun bu yüzü sadece oyun ve oyuncaktan ibarettir. Ehl-i dünyanın perestiş ettiği bu yüz, bizim için menfurdur ve ne kadar nefret edilse yeridir.

Dünya ve âhiret muvâzenesini bu açıdan kuracağız. Dünya muvakkat, âhiret ise ebedîdir. Allah

M. Fethullah Gülen tarafından yazıldı.

Cuma, 08 Mayıs 2009 20:54 -

Rasûlü dünyayı hiç terk etmemiştir; ama halk içinde daima Hakk'la (cc) beraber olmuştur. Zaten nurlu beyanlarında da şöyle buyurmuştur: 'İnsanların içinde bulunup onlardan gelecek sıkıntılara katlanmak, bir dağ başında inzivaya çekilmekten daha hayırlıdır.'

Biz de öyle davranmalıyız. İrmak ırmak eracif yığınlarının aktığı çarşı-pazarda dolaşacak.. hoca ve talebe olarak okul ve üniversitelere gidecek.. bir kısım manevî sıkıntılara katlanacak, maddî-manevî füyuzat hislerinden fedakârlıkta bulunacak, hatta, çok defa Cenab-ı Hakk'a (cc) yakınlık ve kurbiyetin manâsı olan, velayet yollarını îradî-gayrı îradî kendi hesabımıza tıkayacak ve öyle diğergam olacağız ki, Efendimiz'in (sav), cennetlere dahi cezb edilip kalmadığı, halkın içine döndüğü gibi, biz de O'nun bu ahlâkıyla ahlâklanacak ve Allah Rasûlü'nün getirdiği büyük hakikatı temsil etmeye çalışacağız. Böyle, ateş üzerinde duruyorcasına dünyada duranlar, hiçbir zaman dünyanın fena ve fâni yüzüne gönül kaptırmaz ve onunla meşgul olmazlar. Onlar daima halk arasında durur; ama hep Hak'la beraber olurlar..

Efendimiz (sav), cihan ayağının altına serilirken dahi dünyadan istifadeyi düşünmemiştir. Dünyaya teşrifıyla dünyadan ayrılışı aynı çizgide olmuştur.. teşriflerinde bir beze sarıp-sarmalayıp beşiğine koymuşlardı.. irtihalinde de kaba bir beze...

Allah Rasûlü, bütün hayat-ı Seniyyelerince medeniyetlere medeniyet dilendirecek bura ve ötele dengeli bir dünya kurma gayretinde oldu; ve ömrünün sonuna kadar da bu yüce davâdan zerre kadar taviz vermedi. Bütün hayatı boyunca nefsinin Allah'a (cc) teslim etmiş olmanın huzur ve itminanı içinde, O'nun rızasını kazanma ve insanlığı kurtarma yolunda oldu. Ne dünyanın zevk-u safası, ne de yaşama sevdası hiçbir zaman O'nun bakışlarını bulandırmadı.

Evinde, ailesinde aynı disiplinleri yerleştirdi. Hanımlarından, küçük dahi olsa, dünya ile alâkalı talepler gelince rahatsız olmuş ve onlardan muvakkaten uzak kalma yemininde 'îlâ' bulunmuştu. Hatta, Kurân'ın emriyle, bir aralık, Resulullah'ın yanında kalma veya gitme mevzuunda muhayyer bırakıldıkları da oldu: Ya Allah Rasûlü'nün verdiği ile iktifa edecek veya bu haneyi terk edip gideceklerdi. O zaman bütün hanımları Allah Resûlüyle en ağır şartlar altında yaşamayı dünya nimetlerine tercih etmişlerdi.

Tam o esnadaydı ki, Hz. Ömer hücre-i saadete girdi ve İki Cihan Efendisini bir hasır üzerinde yatıyor gördü. Rikkate geldi ve ağladı. Allah Rasûlü, niçin ağladığını sorunca da şöyle cevap verdi: 'Bizanslar, Kisralar kuş tüyünden yataklarda yatarken, sen Allah Rasûlü olduğun halde böyle hasır üstünde yatıyorsun, işte buna ağlıyorum.' Bunun üzerine Allah Rasûlü şu ölümsüz ifadeleriyle meseleyi izah etti: 'İstemez misin Ya Ömer! Dünya onların âhîret de bizim olsun..!'

Allah Rasûlü dünyayı terk etmemiştir. Gül gül, çiçek çiçek her şeyin sîmasında hakikatı görmüş göstermiş; duymuş duyurmuş.. teşkil ettiği ordularla dünyanın dört bir bucağında İslâm'ı bayraklaştırmış ve kendi hakikatını bütün ruhlara duyurmuştu.

Günümüz sosyologlarının vardığı bir neticeyi burada zikretmeden geçemeyeceğiz:

Beşeriyet, Hz. Muhammed aleyhisselama kadar yüzde yirmi beşlik bir terakki kaydetmiştir. O'nunla birlikte, yani yirmiüç sene gibi kısa bir zaman içinde bu rakam yüzde elliye ulaşmıştır. Günümüze kadar buna ancak yüzde yirmi beşlik bir ilave yapılabilmiş ve yüzde yüze de ancak

M. Fethullah Gülen tarafından yazıldı.

Cuma, 08 Mayıs 2009 20:54 -

---

bundan sonra ulaşılabilceği beklenmektedir. Düşünün: İnsanlığın asırlarca uğraşarak kat edemediği bir mesafeyi O çeyrek asırda kat ediyor ve böylece kıyamete kadar gelecek nesillere mutlak Rehber olduğunu gösteriyor.

O dünyayı terk etmiyordu. Bu sözümüzü bir daha tekrar etmiş olalım. Sadece neye ne kadar ehemmiyet verilmesi gerektiğini biliyor ve ümmetini de bu doğrultuda yönlendiriyordu..